

Arrest

**nr. 191 250 van 31 augustus 2017
in de zaak RvV X / IX**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 23 december 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot afgifte van een inreisverbod van 9 december 2016.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart op 1 januari 2015 uit Bagdad vertrokken te zijn. Zij zou met het vliegtuig naar Turkije zijn gereisd en vervolgens via Griekenland naar België zijn gereisd. Zij verklaart op 12 juni 2015 in België te zijn aangekomen. Op diezelfde dag diende zij een asielaanvraag in.

Op 15 juni 2016 werd de verzoekende partij ter beschikking gesteld van de regering nadat er een huiszoeking werd uitgevoerd in het kader van een terrorismeonderzoek. Zij werd uiteindelijk niet voorgeleid bij de onderzoeksrechter omdat de huiszoekingen negatief resulteerden.

Op 13 september 2016 werd de verzoekende partij een tweede keer ter beschikking gesteld van de regering. In deze terbeschikkingstelling werd de verzoekende partij er van verdacht banden te hebben met IS.

Op 24 november 2016 nam de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Tegen voormelde beslissing diende de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 179 107 van 8 december 2016 verwierp de Raad het beroep van de verzoekende partij en werd haar opnieuw de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 9 december 2016 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering ten aanzien van de verzoekende partij.

Op dezelfde dag werd aan de verzoekende partij een inreisverbod opgelegd voor de duur van drie jaar. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

*Aan de Heer, die verklaart te heten**

naam: A-J

voornaam: S.A.S.

geboortedatum: 01.01.1979

geboorteplaats: Hawija

nationaliteit: Irak

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het; grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassend, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. ;

De beslissing tot verwijdering van 09/12/2016 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11t §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

X 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan

Gezien dat uit onderzoek van de FGP Antwerpen blijkt dat betrokkene wel degelijk banden onderhoudt met de terroristische organisatie Islamitische Staat (IS). Zo blijkt uit het onderzoek dat betrokkene in 2016 te Irak werd gedagvaard om te verschijnen voor de Rechtbank van de binnenlandse veiligheidsdiensten i.v.m. feiten die hem ten laste werden gelegd en waarvan hij werd beschuldigd, namelijk terrorisme. Meermaals verklaarde betrokkene bereid te zijn om aanslag(en) te plegen. Zo verklaarde hij akkoord te gaan met het dragen van een (bom) gordel. Uit het onderzoek blijkt tevens dat hem werd aangeraden om niet op dezelfde plek te blijven wonen.

Een proces-verbaal werd opgemaakt te zijnen laste wegens deelname aan een terroristische groepering (PV FD.3598000D76/2016 van de FGP Antwerpen).

Het gedrag van een vreemdeling is primordiaal om vast te stellen of een vreemdeling een gevaar uitmaakt voor de openbare orde en de wetgever bepaalt nergens dat het gevaar voor de openbare orde enkel kan afgeleid worden uit veroordelingen of in verdenkingstellingen. Hierbij wordt erop gewezen dat de Belgische staat de plicht heeft haar onderdanen te beschermen tegen terroristische dreigingen.

Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Redenen waarom hem een Inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende redenen gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Gezien de maatschappelijke impact en de ernst van de feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare te schaden, gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid die de verzoekende partij had ingediend tegen de tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten van 9 december 2016 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen bij arrest nr. 179 758 van 19 december 2016.

De verzoekende partij werd inmiddels gedwongen van het grondgebied verwijderd.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het eerste middel luidt als volgt:

“4.1. EERSTE MIDDEL:

- SCHENDING VAN ARTIKEL 74/11 VAN DE VREEMDELINGENWET;
- SCHENDING VAN DE MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT;
- SCHENDING VAN ARTIKEL 2 E.V.R.M. JUNCTO ARTIKEL 1 VAN HET PROTOCOL NR. 6 BIJ HET E.V.R.M.;
- SCHENDING VAN ARTIKEL 2 VAN HET HANDVEST VAN DE GRONDRECHTEN VAN DE EUROPESE UNIE;
- SCHENDING VAN ARTIKEL 4 VAN HET HANDVEST VAN DE GRONDRECHTEN VAN DE EUROPESE UNIE;
- SCHENDING VAN ARTIKEL 19 VAN HET HANDVEST VAN DE GRONDRECHTEN VAN DE EUROPESE UNIE;
- SCHENDING VAN ART. 3 E.V.R.M.;
- SCHENDING VAN DE ZORGVULDIGHEIDSP LICHT;
- SCHENDING VAN HET PROPORTIONALITEITSBEGINSEL.

4.1.1.

De bestreden beslissing van 9 december 2016 (kennisgeving 9 december 20163), waarbij er een inreisverbod van 3 jaar wordt opgelegd strookt niet met de wettelijke bepalingen.

Artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen: 1 ° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; 2 ° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. (...).”

De verwerende partij dient dus rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Het is aldus de taak van de verwerende partij om het dossier van de verzoekende partij met de nodige zorgvuldigheid te onderzoeken ten einde in overeenstemming te kunnen handelen met art. 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijk normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied

verblijven. In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: “De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat ment rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (Parl. St. Kamer, 2011 – 2012, nr. 53K1825/001, 23).

Indien de verwerende partij de nodige zorgvuldigheid aan de dag zou hebben gelegd dan zou zij hebben kunnen vaststellen dat de bestreden beslissing geenszins rekening houdt met de individuele omstandigheden eigen aan dit dossier waarop internationale bepalingen van toepassing zijn. Dit geldt des te meer, nu een schending van artikel 8 E.V.R.M. meer dan reëel is. Ook artikel 22 van de Grondwet wordt geschonden.

4.1.2.

Eerst en vooral dient opgemerkt te worden dat het inreisverbod door de verwerende partij, zoals hierna zal volgen niet afdoende werd gemotiveerd.

Het is juist bij het beoordelen van een bevel dat artikels 2 en 3 E.V.R.M. dienen te worden beoordeeld, alsook artikels 2, 4 en 19 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Welnu, omwille van meerdere redenen schendt de bestreden beslissing deze essentiële hogere verdragsnormen.

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet werd om verschillende redenen niet correct toegepast. Het E.V.R.M. primeert immers op de Vreemdelingenwet en de Raad dient dan de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van een bepaling van E.V.R.M. Artikel 13 van het E.V.R.M. vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291). Er anders over oordelen zou het recht op een daadwerkelijke rechtsmiddel uithollen (cfr. RvS 13 december 2011, nr. 216.837).

4.1.3.

Uit artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet volgt dat een inreisverbod “kan” opgelegd worden indien een vroegere verwijdering niet uitgevoerd werd. Dit inreisverbod kan maximum 3 jaar bedragen. Uit deze wetsbepaling vloeit voor dat het inreisverbod dus kan gaan van 1 dag tot 3 jaar, daarenboven dient rekening te worden gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan elk dossier (RvV 19 augustus 2013, in de zaak RvV 134 114).

In casu heeft de verwerende partij ervoor geopteerd aan de verzoekende partij een inreisverbod op te leggen. Uit de bijlage 13 sexies kan niet worden afgeleid waarom dergelijke maximumduur van het inreisverbod gerechtvaardigd is.

De verwerende partij beschikt immers ook over de mogelijkheid om een inreisverbod van 1 dag op te leggen. Er werd door de verwerende partij onzorgvuldig gehandeld, nu er geen afdoende onderzoek heeft plaatsgevonden en de verwerende partij blijkbaar geen rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval.

Bovendien stelt artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet dat de verwerende partij zich, omwille van humanitaire redenen, zich kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod. Hetgeen in casu wel zeer zeker het geval is:

“De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.”

Het is dus de taak van de verwerende partij om te motiveren, eerst en vooral waarom zij een inreisverbod met een welbepaald dossier oplegt en niet minder, maar ook waarom dergelijk lang inreisverbod van drie jaar gerechtvaardigd is en er geen toepassing kan gemaakt worden van artikel 74/11, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

De verwerende partij heeft hier geenszins aan voldaan. Het opleggen van een inreisverbod van drie jaar werd slechts zeer summier gemotiveerd (stuk 2).

De verwerende partij heeft ontegensprekelijk een discretionaire bevoegdheid als het gaat over het opleggen van het inreisverbod en de termijn ervan. Het bovenstaande wetsartikel wijst er vervolgens op dat een afweging geval per geval dient te gebeuren. Immers, het kan goed en wel zijn dat een betrokkene door overmacht niet naar zijn land van herkomst is kunnen terugkeren.

De bestreden beslissing maakt echter automatisch toepassing van een afweging die eerder thuishoort onder art. 7 van de Vreemdelingenwet. De materiële motiveringsverplichting is dus geschonden.

Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen besliste reeds in een arrest dd. 31 mei 2013 dat het afleveren door de verwerende partij van een gelijkaardig bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod niet in overeenstemming is met art. 74/11 Vreemdelingenwet en de motiveringsverplichting (RvV nr. 104 767, dd. 31 mei 2013).

De motivatie die voor het inreisverbod werd opgegeven is niet in overeenstemming met hetgeen effectief blijkt uit het dossier van verzoekende partij.

4.1.4.

Verzoekende partij dreigt in geval van gedwongen terugkeer naar Irak zonder meer blootgesteld te worden aan terechtstelling en folterpraktijken in zijn land van herkomst.

Zoals blijkt uit de bestreden beslissing wordt verzoekende partij immers ook in eigen land vervolgd op verdenking van terrorisme:

“Gezien het onderzoek van de FGP Antwerpen blijkt dat betrokkene wel degelijk banden onderhoudt met de terroristische organisatie Islamitische Staat (IS). Zo blijkt uit het onderzoek dat betrokkene in 2016 te Irak werd gedagvaard om te verschijnen voor de Rechtbank van binnenlandse veiligheidsdiensten i.v.m. feiten die hem ten laste werden gelegd en waarvan hij werd beschuldigd, namelijk terrorisme.”(stuk 1, verzoekende partij zet vet)

Verzoekende partij beschikte zelf over een kopie van deze dagvaarding, dewelke echter in beslag genomen werd door de politie in kader van het onderzoek. (stuk 5 beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 10 november 2016, verwijzing naar dagvaarding p. 3 en stuk 6 Navolgend proces verbaal 112170/2016 van 15 juni 2016 naar aanleiding van huiszoeking bij verzoekende partij waaruit inbeslagname van zijn gsm blijkt).

Tot op heden werd het onderzoek nog niet afgelopen en kreeg verzoekende partij, aangezien het een terrorismeonderzoek betreft evenmin de kans om via zijn raadvrouw het onderzoek reeds in te lezen. Verzoekende partij kan deze dagvaarding dus zelf niet voorleggen.

Dit doet echter niets af van de vaststelling dat verwerende partij zich in de bestreden beslissing zélf beroept op de Irakese dagvaarding. Verzoekende partij erkent dus niet alleen het bestaan van deze dagvaarding, zij erkent ook de authenticiteit ervan in zoverre zij de dagvaarding aanvoert om te bewijzen dat verzoekende partij een gevaar betekent voor de openbare orde.

Daarenboven kan verzoekende partij er redelijkerwijs van uitgaan dat de Belgische overheid, in geval van repatriëring, de Irakese overheid zal inlichten over het strafrechtelijk onderzoek dat momenteel loopt naar verzoekende partij.

Bijgevolg is er de facto geen twijfel over mogelijk dat verzoekende partij in Irak eveneens zal worden vervolgd op verdenking van terrorisme.

4.1.3.

Op 8 augustus 2004 werd de doodstraf opnieuw ingevoerd in Irak. Sindsdien is er een stijging op te merken van het aantal effectieve terechtstellingen. Bovendien worden verdachten vaak veroordeeld op

basis van bekentenissen die door middel van foltering werden afgedwongen: Dit blijkt uit een het rapport van Amnesty International over doodstraffen in 2015:

"On 8 July the Central Criminal Court of Iraq in Baghdad sentenced 24 men to death by hanging under Article 4 of the 2005 Anti-Terrorism Law after convicting them of involvement in the killing of at least 1,700 military cadets from the Speicher Military Camp, near Tikrit in Salahuddin governorate, on 12 June 2014. The trial of the men, which lasted only a few hours, relied mainly on "confessions" obtained from the defendants during interrogation, and video footage of the massacre. According to reports from the courtroom the defendants denied involvement in the killings and said that their "confessions" were extracted from them under torture. Some defendants denied being in the Tikrit area at the time of the massacre. On 16 June the Iraqi Cabinet sought to expedite the implementation of death sentences by approving a proposed amendment to the Code of Criminal Procedures. The amendment would grant the Minister of Justice the power to ratify executions if the President did not ratify, pardon, issue clemency, or commute final death sentences within 30 days.¹⁶⁹ Former President Jalal Talabani had refused to ratify any death sentences while in office. During the year, President Fuad Masum came under significant pressure from Iraqi MPs and the public to ratify death sentences, particularly following the Speicher massacre. On 15 July a spokesperson of the presidency stated that President Fuad Masum had begun ratifying a backlog of 662 death sentences awaiting ratification by the President since 2006. The Iraqi Code of Criminal Procedures provides that once a death sentence is confirmed by the Court of Cassation, it must be sent to the President to decide whether to ratify it, commute it to a lesser sentence, or grant a pardon. Amnesty International was seriously concerned that many of the death sentences that President Masum might have ratified in 2015 were of individuals convicted on the basis of "confessions" obtained under torture, televised "confessions" admitted as evidence against other defendants, or information obtained through secret informants in total disregard for international fair trial guarantees. The majority of those sentenced to death have been people convicted under the 2005 Anti-Terrorism Law."(stuk 7, Amnesty International, Death Sentences and Executions 2015, 6 april 2016, pp. 51-52, te consulteren via: <http://www.refworld.org/cgi-bin/texis/vtx/rwmain?page=search&docid=5704b6ed4&skip=0&query=executions&coi=IRQ>, ...)

In augustus 2016 hekelde Amnesty International eveneens de folterpraktijken die door de Irakese overheid werden gebruikt in haar proces tegen de terrorismeverdachten van het Speicher-bloedbad.

"These mass executions mark a chilling increase in Iraq's use of the death penalty," said Lynn Maalouf, Deputy Director for Research at Amnesty International's Middle East and North Africa Regional Office.

"Time and time again, Amnesty International has emphasized that victims' families have the right to truth and called for justice for the atrocities committed by the armed group calling itself the Islamic State. However, executing men who were forced to 'confess' under torture and were not given a proper chance to defend themselves is not justice.

"Relying on executions to counter Iraq's security challenges is completely misguided. It does not address the root causes of deadly attacks and will only serve to perpetuate the cycle of violence. The death penalty is the ultimate cruel, inhuman and degrading punishment and there is no credible evidence that shows it serves as more of a deterrent to crime than a prison term."

Only thorough, fair and transparent trials will deliver justice for victims of deadly attacks and their families.

(...)

One of the men executed "confessed" to killing 60 cadets at Speicher after receiving threats that his wife and sisters would be raped. He was also beaten with cables and given electric shocks. Video evidence shows the man being punched in the face during interrogation and "confessing" on Iraqi TV with a visible bruise under his right eye. Even though he recanted this "confession" in court, according to lawyers it was used to justify its verdict. The court did not order an independent investigation into his and other defendants' allegations of torture."

Amendments were also introduced to Iraq's criminal code on 12 July making it more difficult for defendants sentenced to death to seek a retrial.

At least 81 executions have been carried out in Iraq so far in 2016, and at least 123 people sentenced to death.

(stuk 8, Amnesty International, Iraq: Executions will not eliminate security threats, 22 augustus 2016, te consulteren via: <http://www.refworld.org/cgi-bin/texis/vtx/rwmain?page=search&docid=57bd533e4&skip=0&query=torture&coi=IRQ&searchin=title&sort=date>, verzoekende partij zet vet)

In Irak worden momenteel aan een schrikbarend tempo verdachten van terrorisme geëxecuteerd. In haar ijver om IS-militanten terecht te stellen lopen zelfs onschuldigen het risico op terechtstelling.

Verzoekende partij verwijst nog naar verschillende objectieve (nieuws)bronnen:

"The United Nations said on Aug. 1 that Iraq's efforts to speed up the execution of militants could result in innocent people being put to death.

An estimated 1,200 people are on death row in Iraq, including possibly hundreds who have exhausted appeals, the U.N. statement said.

"Given the weaknesses of the Iraqi justice system, and the current environment in Iraq, I am gravely concerned that innocent people have been and may continue to be convicted and executed, resulting in gross, irreversible miscarriages of justice," U.N. High Commissioner for Human Rights Zeid Ra'ad al-Hussein said in the statement.

Justice Minister Haidar al-Zamili dismissed the concern, saying each case "was reviewed in detail" before being sent to Iraqi President Fuad Masum, whose approval is needed for a death sentence to be carried out."

(Stuk 9, Reuters.com, Iraq hangs 36 people sentenced to death for killing of troops in 2014, 22 augustus 2016, te consulteren via: <http://www.reuters.com/article/us-mideast-crisis-iraq-executions-idUSKCN10W0FG>, verzoekende partij zet vet)

"Thousands of men and boys have already been detained indefinitely by Iraqi security forces under vague allegations of being affiliated with the Islamic State. I have met with families of a small number of men being held; none of them had heard from their loved ones who, in most cases, had no idea where they were being held.

Some of those detained at these checkpoints seem to have died in custody. A journalist called me two days ago from the front lines and repeated a conversation she had with a soldier at an Iraqi military checkpoint. He told her he was beating anyone coming through the checkpoint whom he suspected of being affiliated with the Islamic State to get them to confess.

He proudly told her that over the last few days he had executed two men right on the spot after he concluded that they were indeed Islamic State fighters. This amounts to a clear war crime."

Stuk 10, Human Rights Watch, Iraq Blames the Islamic State's Victims, 3 november 2016, te consulteren via: <http://www.refworld.org/cgi-bin/texis/vtx/rwmain?page=search&docid=582089d74&skip=0&query=executions&coi=IRQ&searchin=title&sort=date>, verzoekende partij zet vet)

"PM of Iraq orders immediate execution of convicted terrorists

"The Prime Minister of Iraq Haider Jawad Kadhim Al-Abadi ordered on Monday to execute immediately all terrorists on death row in the country. The instructions were submitted to the Ministry of Justice after deadly attacks in Baghdad on Sunday, which killed 165 and wounded 225.

A lorry packed with explosives was detonated in a busy shopping district of the capital of Iraq where locals were shopping for the holiday marking the end of Ramadan. The second bomb exploded at an outdoor market in the ..."

(Stuk 11, Neweurope.eu, PM of Iraq orders immediate execution of convicted terrorists, 4 juli 2016, te consulteren via: <https://www.neweurope.eu/article/pm-iraq-orders-immediate-execution-convicted-terrorists/>, verzoekende partij zet vet)

"Iraq hangs 42 convicted on terrorism charges

BAGHDAD — Iraq has hanged 42 prisoners convicted of terrorism-related charges, including a woman, the justice ministry said Thursday, in Baghdad's latest use of capital punishment despite international appeals to have it abolished.

With violence mounting since April, the government defends the death penalty as a way to face down insurgents bent to destabilise the country. More than 5,000 people have been killed over the past six months, including nearly 200 so far in October.

Human rights groups have questioned trial procedures in Iraqi courts, alleging that some verdicts are based on testimony obtained by torture or forced statements against the accused.

The ministry said all 42 executed over the past two days were Iraqis convicted of "terrorist crimes, killing dozens of innocents in addition to other crimes aimed at destabilising the country, causing chaos and spreading horror".

(stuk 12, Jordan Times, Iraq hangs 42 convicted on terrorism charges,

<https://web.archive.org/web/20131012075025/http://jordantimes.com:80/iraq-hangs-42-convicted-on-terrorism-charges>, 10 oktober 2013, verzoekende partij zet vet)

24 January 2012 – The United Nations human rights chief said today she was shocked at reports that 34 people were executed in Iraq in a single day last week and called on the country to institute an immediate moratorium on the use of the death penalty.

"Even if the most scrupulous fair trial standards were observed, this would be a terrifying number of executions to take place in a single day," High Commissioner for Human Rights Navi Pillay stated in a news release.

"Given the lack of transparency in court proceedings, major concerns about due process and fairness of trials, and the very wide range of offences for which the death penalty can be imposed in Iraq, it is a truly shocking figure," she added.

(stuk 13, UN News Centre, Iraq's execution of 34 people in one day 'shocking' – UN human rights chief, 24 januari 2012, te consulteren via: http://www.un.org/apps/news/story.asp?NewsID=41019#.WE_QHbLhC70

Als verzoekende partij al niet veroordeeld of gefolterd wordt door de Irakese overheid in geval van terugkeer, is het risico dat verzoekende partij in de huidige Iraakse context het slachtoffer wordt van een (door milities georganiseerde) lynchpartij uitermate reëel.

Zelfs indien verzoekende partij er in zou kunnen slagen om deze strafvervolgning verborgen te houden, wat in een door en door corrupt land als Irak uitermate onwaarschijnlijk is, dan nog heeft verzoekende partij een uitermate kwetsbaar profiel.

Hieromtrent wenst verzoekende partij te verwijzen naar de zeer recente UNHCR Position on Returns to Iraq, waaruit volgt dat soennieten afkomstig uit bezette gebieden een terechte vrees voor vervolging mogen koesteren. Verzoekende partij is oorspronkelijk afkomstig uit Hawija, een gebied dat bezet wordt door IS:

"13. Elements of the ISF and associated forces have also been implicated in abuses against Sunni Arab and Sunni Turkmen civilians, including fleeing civilians, internally displaced persons (IDPs) and returnees, on account of their perceived or actual support or collaboration with ISIS. Reported abuses include arbitrary arrest and abduction, forced disappearance, physical abuse, extra-judicial killing, and forced displacement. In areas retaken from ISIS, the looting and deliberate burning and destruction of homes, shops and mosques, has been reported.⁴² The ISF reportedly also carry out arrests of women for alleged terrorist activities by their male family members.⁴³"

"20. The UN and human rights organizations have documented extensive abuses committed by elements of the PMUs, and in some cases the ISF, against fleeing civilians, particularly Sunni Arab men and boys, who are broadly perceived as supporting ISIS, irrespective of the existence or absence of evidence linking an individual to ISIS. Reported abuses include arbitrary arrest, abduction, physical abuse, enforced disappearance, summary killing and mutilation of corpses,⁶⁸ including, for example, during military operations to retake the town of Fallujah (Al-Anbar) and surrounding areas from ISIS in May/June 2016. Hundreds of men and boys reportedly remain missing after having been taken into custody by forces affiliated with the PMUs.⁶⁹ The media also reported arson and looting after forces

affiliated to the PMUs entered Fallujah.⁷⁰ Despite public announcements by the Iraqi authorities on the accountability of those involved in abuses against civilians, it often remains unclear if investigations have been conducted or prosecutions initiated.⁷¹”

“47. Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status.¹⁷⁹”

(Stuk 14, UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), UNHCR Position on Returns to Iraq, 14 November 2016, <http://www.refworld.org/docid/58299e694.html>, verzoekende partij zet vet)

4.1.5.

Samenvattend meent verzoekende partij dat in zijn dossier met twee essentiële vaststellingen rekening dient te worden gehouden.

Ten eerste voert verwerende partij zelf aan dat verzoekende partij “in 2016 te Irak werd gedagvaard om te verschijnen voor de rechtbank voor binnenlandse veiligheidsdiensten in verband met feiten die hem ten laste werden gelegd en van hij werd beschuldigd, namelijk terrorisme (stuk 1)

Ten tweede blijkt uit bovenstaande objectieve informatie overduidelijk dat terrorismeverdachten in Irak worden blootgesteld aan foltering, publieke bekentenissen en het zeer reële risico op executie.

Rekening houdende met deze drie vaststellingen kan niet anders dan besloten worden dat verwerende partij in de bestreden beslissing heeft nagelaten te toetsen aan verschillende essentiële grondrechten waarover verzoekende partij beschikt.

Dat er een reëel risico bestaat dat verzoekende partij –als terrorismeverdachte- ter dood veroordeeld zal worden betekent bovendien dat ook zijn recht op leven bedreigd wordt. Er werd in de bestreden beslissing echter op geen enkele manier rekening gehouden met dit recht op leven van verzoekende partij. Dit inreisverbod verbiedt verzoekende partij om hier de komende drie jaar bescherming voor te zoeken.

Er werd in casu niet getoetst aan artikel 2 E.V.R.M. in samenlezing met het zesde protocol bij het E.V.R.M. (waardoor de doodstraf definitief werd afgeschaft).

Noch aan artikel 2 van Het Handvest, dat het verbod op de doodstraf nog explicieter verwoordt:

Artikel 2

“1. Eenieder heeft recht op leven.

2. Niemand wordt tot de doodstraf veroordeeld of terechtgesteld.”(verzoekende partij zet vet)

Sinds België de doodstraf heeft afgeschaft beroept verzoekende partij zich op stuk voor stuk absolute rechten, zonder enige beperkingsclausule. Verwerende partij dient deze rechten te respecteren.

Verzoekende partij wenst hieromtrent te verwijzen naar twee belangrijke arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in parallelle zaken.

4.1.5.1.

In de zaak Ouabour tegen België van 2 juni 2015 heeft het E.H.R.M veroordeeld omdat de uitlevering de heer Ouabour (een terrorismeverdachte) aan Marokko een schending zou betekenen van artikel 3 E.V.R.M.

In 2010 reeds oordeelde het E.H.R.M in dezelfde zaak reeds in hoogdringendheid (rule 39) dat de verzoekende partij niet mocht worden uitgeleverd,

« 76. La Cour relève en outre que, contrairement à ce que soutient le Gouvernement, le requérant ne se limite pas à dénoncer in abstracto le risque d’être exposé à une violation de l’article 3 de la Convention

en raison de la pratique des autorités marocaines dans le cadre de la lutte contre le terrorisme. Il établit en effet que lui-même appartient à la catégorie de personnes visées par ce type de mesures. Le mandat d'arrêt international émis par le procureur près la cour d'appel de Rabat indique que le requérant est recherché pour « constitution d'une bande pour préparer et commettre des actes terroristes » (voir paragraphe 15, ci-dessus)

(...)

79. Eu égard à ce qui précède, elle estime au contraire que la mise en oeuvre de l'arrêté ministériel d'extradition délivré à l'endroit du requérant entraînerait une violation de l'article 3 de la Convention. » (stuk 16 E.H.R.M., Ouabour t. België, nr.26417/10, 2 juni 2015, § 76 en 79, verzoekende partij zet vet)

Naar analogie kan hier dus ook gewezen worden op het feit dat de Irakese overheid tegen verzoekende partij een dagvaarding heeft uitgevaardigd, waarbij hij opgeroepen wordt te verschijnen als terrorismeverdachte.

Verzoekende partij wenst er bovendien op te wijzen dat ten aanzien van Irak nog veel grotere bezorgdheden bestaan met betrekking tot hun respect voor fundamentele mensenrechten van gedetineerden/verdachten.

4.1.5.2.

Daarnaast wenst verzoekende partij eveneens te verwijzen naar de zaak Labsi t. Slovakije van 24 september 2012, waarbij het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de uitwijzing een Algerijns asielzoeker, die in Frankrijk wegens terrorisme werd veroordeeld en na zijn vrijlating in Slovakije een asielaanvraag indiende. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens verbood in 2008 de uitwijzing, die door de Slovaakse overheid uiteindelijk toch werd uitgevoerd. In 2012 werd Slovakije tenslotte veroordeeld, onder meer wegens een schending van artikel 3 E.V.R.M.

Dit precedent is relevant in het kader van huidige procedure daar de verzoekende partij, zoals de heer Labsi eveneens een asielaanvraag heeft ingediend. Verder geeft het Hof ook een goed overzicht van de heersende rechtspraak en de relevante principes die steeds zullen toegepast worden.

“116. The relevant principles are summed up, for example, in Hirsi Jamaa and Others v. Italy [GC], no. 27765/09, §§ 113-121, 23 February 2012; Saadi v. Italy [GC], no. 37201/06, §§ 124-148, ECHR 2008; Boutaghi v. France, no. 42360/08, §§ 44-45, 18 November 2010; Ismoilov and Others v. Russia, no. 2947/06, §§ 115, 126 and 127, 24 April 2008; Khaydarov v. Russia, no. 21055/09, §§ 96-100 and 111, 20 May 2010; Shamayev and Others v. Georgia and Russia, no. 36378/02, §§ 334-339 and 344, ECHR 2005-III; Garayev v. Azerbaijan, no. 53688/08, §§ 67-75, 10 June 2010; Kolesnik v. Russia, no. 26876/08, § 73, 17 June 2010; Ben Khemais v. Italy, no. 246/07, §§ 53-64, 24 February 2009; or Koktysh v. Ukraine, no. 43707/07, §§ 57-59 and 63-64, 10 December 2009. They can be summed up as follows.

117. The Court has acknowledged difficulties faced by States in protecting their populations from terrorist violence, which constitutes, in itself, a serious threat to human rights. It has considered it legitimate for Contracting States to take a firm stand against those who contribute to terrorist acts. In the context of the fight against terrorism States must be allowed to deport non-nationals whom they consider to be threats to national security. It is not the Court's role to review whether an individual is in fact such a threat; its only task is to consider whether that individual's deportation would be compatible with his or her rights under the Convention. 118. Expulsion by a Contracting State may engage the responsibility of that State under the Convention, where substantial grounds have been shown for believing that the person concerned, if deported, faces a real risk of being subjected to treatment contrary to Article 3. In such a case, Article 3 implies an obligation not to deport the person in question to that country. Article 3 is absolute.

119. In any examination of whether an applicant faces a real risk of ill-treatment in the country to which he or she is to be removed, the Court will consider both the general human rights situation in that country and the particular characteristics of the applicant. In a case where assurances have been provided by the receiving State, those assurances constitute a further relevant factor which the Court will consider. It has to be determined whether assurances provide, in their practical application, a sufficient guarantee that the applicant will be protected against the risk of ill-treatment. The weight to be given to assurances from the receiving State depends, in each case, on the circumstances prevailing at the

material time. 120. The Court usually assesses the quality of assurances given and whether, in the light of the receiving State's practices, they can be relied upon. In doing so, the Court will have regard, among other things, to such factors as (i) whether the assurances are specific or are general and vague; (ii) who has given the assurances; (iii) whether the assurances concern treatment which is legal or illegal in the receiving State; (iv) whether compliance with the assurances can be objectively verified through diplomatic or other monitoring mechanisms, including providing unfettered access to the applicant's lawyers; (v) whether there is an effective system of protection against torture in the receiving State, including whether it is willing to cooperate with international monitoring mechanisms (including international human rights NGOs), and whether it is willing to investigate allegations of torture and to punish those responsible; and (vi) whether the reliability of the assurances has been examined by the domestic courts of the sending/Contracting State.

(...)

128. In view of the documents before it the Court finds no reason for reaching a different conclusion in the present case. Accordingly, at the time of his expulsion, there were substantial grounds for believing that the applicant faced a real risk of being subjected to treatment contrary to Article 3 of the Convention in his country of origin. The Government's argument that the applicant's expulsion was nevertheless justified on the ground that he represented a security risk cannot be accepted. The guarantee under Article 3 of the Convention is absolute and it is not possible to weigh the risk of ill-treatment against the reasons put forward for the expulsion (see Saadi, cited above, § 138).

(stuk 17, E.H.R.M, Labsi t. Slovakije, nr. 33809/08, 24 september 2012, verzoekende partij zet vet)

Verzoekende partij wenst erop te wijzen dat in de bestreden beslissing nergens wordt aangegeven dat de Belgische overheid garanties zou hebben verkregen van de Iraakse overheid met betrekking tot de behandeling van verzoekende partij bij gedwongen terugkeer. Daarnaast wenst verzoekende partij erop te wijzen dat zelf in de hypothese dat de Iraakse overheid de Belgische garanties zou geven, de folterpraktijken er zo wijdverspreid zijn dat zelfs dit niet zou volstaan om de veiligheid van verzoekende partij te garanderen bij terugkeer.

Verzoekende partij wenst hieromtrent ook nog te wijzen op de veelvuldig gedocumenteerde lynchpartijen die in Irak plaats vinden tegen personen die geassocieerd kunnen worden met IS (zie hoger).

Tenslotte werd in het Verenigd Koninkrijk zeer recent nog de uitwijzing naar Algerije van 6 terrorismeverdachten tegengehouden. Hiertoe werd door de Britse Special Appeals Commision beroep gedaan op artikel 3 van de 'Human Rights Act', het artikel dat de rechtstreekse omzetting van artikel 3 E.V.R.M. naar de Britse wetgeving vormt.

Ook hieruit blijkt dat in de mate dat al garanties van de buitenlandse overheid zouden zijn verkregen (quod non bij huidige bestreden beslissing) deze toch met de grootste omzichtigheid moeten worden benaderd:

"The UK Government had been relying on a system of diplomatic assurances from Middle East countries that none of the men would face torture on their return.

But the judges said in a ruling last month: "It is not inconceivable that these Appellants, if returned to Algeria, would be subjected to ill-treatment infringing Article 3 [of the Human Rights Act]. There is a real risk of such a breach."

(stuk 18, The Telegraph, Judges stop Theresa May deporting terror suspects, 7 mei 2016, te consulteren via: <http://www.telegraph.co.uk/news/2016/05/07/judges-stop-theresa-may-deporting-terror-suspects/>)

4.1.6.

Verwerende partij zal hoogstwaarschijnlijk tegenwerpen dat in het kader van de afgewezen asielaanvraag van verzoekende partij, het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna CGVS) reeds een onderzoek heeft gevoerd naar een mogelijke schending van het recht op leven en naar het risico om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke behandeling in geval van terugkeer. En dit in het kader van de toetsing van de asielaanvraag aan artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij wenst er hier echter al op te wijzen dat deze redenering hier onmogelijk kan worden volgehouden. Essentieel bij de weigering van de asielaanvraag van verzoekende partij was immers de overtuiging van het CGVS dat aan het bestaan van deze dagvaarding geen geloof kon worden gehecht.

Uw Raad sprak zich hierover in haar arrest nummer 179 106 van 8 december 2016 immers als volgt uit:

“In het licht van verzoekende partij’s aanvraag om internationale bescherming onderzoekt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de staatlozen of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging (...) Het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is hierbij niet gebonden door de motieven van waarop een Ministerieel Besluit tot ter beschikking stelling van de Regering van 13 september 2016 dat in hoofde van verzoekende partij werd genomen is gesteund.”

Het spreekt natuurlijk voor zich dat verwerende partij hoe dan ook gebonden is door de motieven die ze zelf opvoert in de bestreden beslissing.

Verwerende partij had zonder meer een afweging moeten maken ten aanzien van de hierboven opgelijste hogere rechtsnormen.

Ook had verwerende partij, in overeenstemming met artikel 74/11 Vw rekening moeten houden met de persoonlijke omstandigheden in deze zaak, wat niet is gebeurd.

Waar verzoekende partij verwerende partij nog net geen schuldig verzuim wil vermijden, betreft het hier op zijn minst een serieuze schending van de op haar rustende zorgvuldigheidsplicht.

Het huidige middel is bijgevolg gegrond.”

2.1.2. De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt het volgende:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

(...)

§ 2

De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen bedreiging vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen..

De bestreden beslissing is in het bijzonder gestoeld op artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet omdat voor de verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. Verzoeker betwist niet dat deze these van toepassing is, maar stelt in eerste instantie dat de verwerende partij zich omwille van humanitaire redenen kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod, hetgeen zij in casu had moeten doen. Zij had derhalve moeten motiveren waarom geen toepassing kon worden gemaakt van artikel 74/11, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo betoogt hij.

Uit de hiervoor weergegeven bepalingen blijkt dat de verwerende partij er in beginsel toe is gehouden een inreisverbod op te leggen wanneer geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegestaan. De opgegeven motivering voldoet op dat vlak zowel in feite als in rechte, zodat verzoeker heeft kunnen nagaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar beslissing is gekomen, en hij dus met kennis van zaken heeft kunnen uitmaken of het aangewezen was de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. Dat de verwerende partij bijkomend zou moeten motiveren waarom zij zich niet heeft onthouden van het opleggen van het inreisverbod omwille van humanitaire redenen, zoals verzoeker wil laten geloven, kan derhalve niet worden bijgetreden. Verzoeker is immers in de mogelijkheid om te trachten aan te tonen waarom het opleggen van een inreisverbod in casu kennelijk onredelijk zou zijn.

In de mate dat verzoeker betoogt dat het inreisverbod in casu een duur kon hebben van 1 dag tot 3 jaar, en dat, om die duur te bepalen rekening moest worden gehouden met de individuele omstandigheden eigen aan het dossier, hetgeen naar zijn mening niet is gebeurd, moet worden vastgesteld dat hij ook op dat vlak niet kan worden gevolgd, om de volgende redenen:

Het verplicht opleggen van een inreisverbod impliceert inderdaad niet dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd. De duur van het inreisverbod moet overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet immers worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. Derhalve is een specifieke motivering vereist om de maximumtermijn op te leggen (RvS 26 juni 2013, nrs. 272 898 en 227.900). In casu wordt de duur van drie jaar verantwoord als volgt:

“Gezien de maatschappelijke impact en de ernst van de feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare te schaden, gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

De feiten waarvan sprake werden eerder in de motivering al geschetst als volgt:

“Gezien dat uit onderzoek van de FGP Antwerpen blijkt dat betrokkene wel degelijk banden onderhoudt met de terroristische organisatie Islamitische Staat (IS). Zo blijkt uit het onderzoek dat betrokkene in 2016 te Irak werd gedagvaard om te verschijnen voor de Rechtbank van de binnenlandse veiligheidsdiensten i.v.m. feiten die hem ten laste werden gelegd en waarvan hij werd beschuldigd, namelijk terrorisme. Meermaals verklaarde betrokkene bereid te zijn om aanslag(en) te plegen. Zo verklaarde hij akkoord te gaan met het dragen van een (bom) gordel. Uit het onderzoek blijkt tevens dat hem werd aangeraden om niet op dezelfde plek te blijven wonen.

Een proces-verbaal werd opgemaakt te zijnen laste wegens deelname aan een terroristische groepering (PV FD.3598000D76/2016 van de FGP Antwerpen).”

Dat uit de bestreden beslissing niet zou kunnen worden afgeleid waarom werd geopteerd voor de maximumduur van drie jaar, zoals verzoeker betoogt, gaat geenszins op.

Verzoeker betoogt verder dat geen afdoende onderzoek heeft plaatsgevonden en gaat uitgebreid in op zijn vermeende lot bij een gedwongen terugkeer naar Irak, nu de Irakese overheid door de Belgische instanties zal zijn ingelicht over het strafrechtelijk onderzoek dat tegen hem loopt, zodat hij in Irak zal worden vervolgd op verdenking van terrorisme en aldaar dus zonder meer zal worden blootgesteld aan folterpraktijken en terechtstelling. Hij verwijst daartoe naar verschillende rapporten en nieuwsbronnen. In de bestreden beslissing werd dus geen rekening gehouden met het recht op leven van verzoeker, nu het inreisverbod hem verbiedt om hier de komende drie jaar bescherming te zoeken, zo concludeert hij.

In eerste instantie moet erop worden gewezen dat verzoeker op 21 januari 2017 werd gerepatriëerd naar Bagdad, nadat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen de tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten van 9 december 2016 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd verworpen bij arrest nr. 179 758 van 19 december 2016. In dit arrest werd op het eerste gezicht vastgesteld dat een schending van artikel 3 van het EVRM, door verzoeker uiteengezet op dezelfde gronden als deze die hij thans aanvoert, niet aannemelijk was gemaakt.

Bij arrest nr. 186 386 van 3 mei 2017 werd vastgesteld dat verzoeker niet had aangetoond dat hij nog een belang had bij zijn annulatieberoep tegen het voormelde bevel om het grondgebied te verlaten en werd het beroep verworpen. Tegen dit arrest werd geen cassatieberoep ingediend bij de Raad van State.

De risico's die verzoeker inroept in het licht van de artikelen 2 en 3 van het EVRM en de artikelen 2, 4 en 19 van het Handvest zijn onlosmakelijk verbonden met zijn verwijdering van het grondgebied –de rechtspraak waarnaar verzoeker verwijst heeft overigens ook steeds betrekking op uitleveringen en uitwijzingen- en dus met het bevel om het grondgebied te verlaten dat inmiddels definitief in het rechtsverkeer aanwezig is.

Het inreisverbod maakt een afzonderlijke doch duidelijk accessoire maatregel uit ten opzichte van het bevel om het grondgebied te verlaten van 9 december 2016 (cf. RvS 18 december 2013, nr. 225.872). In de bestreden akte wordt overigens uitdrukkelijk vermeld dat het inreisverbod gepaard gaat met de beslissing tot verwijdering van 9 december 2016. Indien de specifieke situatie, in het licht van de geschonden geachte bepalingen, de verwerende partij verhindert aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten op te leggen, dan zal zij ipso facto ervan verhinderd zijn om een inreisverbod op te leggen. Deze schendingen kunnen dan ook slechts dienstig worden aangevoerd tegen een beslissing tot verwijdering, doch zij zijn op zich niet relevant ten aanzien van het bij deze beslissing tot verwijdering gepaard gaande inreisverbod. Hierbij moet worden geduoid dat een inreisverbod op zich geen uitwijzing noch een verwijdering van het grondgebied gelast, doch enkel inhoudt dat het de betrokken derdelander verboden is om zich gedurende de geldingstermijn toegang te verschaffen tot het grondgebied of te verblijven op het grondgebied van de Schengenstaten (cf. artikel 1, 8° van de Vreemdelingenwet).

De beweerde onmenselijke of vernederende behandeling, of risico op executie in het land van herkomst, heeft derhalve geen uitstaans met het opleggen van het thans bestreden inreisverbod. Er valt dan ook niet in te zien waarom de gemachtigde, in de bijlage 13sexies, hierover zou dienen te motiveren.

In de mate dat verzoeker nog betoogt dat het inreisverbod hem verbiedt om hier de komende drie jaar bescherming voor te zoeken, moet erop worden gewezen dat verzoeker reeds een asielaanvraag indiende die resulteerde in 's Raads arrest nr. 179 107 van 8 december 2016 waarbij hem de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd, dat artikel 74/11, §3, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat *“het inreisverbod [...] niet [kan] ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4”* en dat naar luid van artikel 74/12, §1, eerste lid *“de minister of zijn gemachtigde [...] het inreisverbod [kan] opheffen of opschorten omwille van humanitaire redenen”*. Ook dit argument kan derhalve niet worden aangenomen.

2.1.3. Aangezien de verschillende middelonderdelen zijn gestoeld op de grieven die hiervoor zijn beoordeeld, zonder meer, volstaat deze beoordeling om het middel af te wijzen.

2.2.1. Het tweede middel wordt als volgt uiteengezet:

“4.2. TWEEDE MIDDEL:

- *SCHENDING VAN ARTIKEL 74/11 VW;*
- *SCHENDING VAN ARTIKEL 7 TWEEDE LID VW;*
- *SCHENDING VAN DE MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT.*

Verwerende partij beroept zich op artikels 74/11 Vw bij het nemen van de bestreden beslissing van 9 december 2016.

Verzoekende partij zou een gevaar betekenen voor de openbare orde, waardoor er volgens verwerende partij geen termijn moet worden vastgesteld om het grondgebied te verlaten, en verzoekende partij bovendien teruggeleid zou moeten worden naar de grens.

Verwerende partij staaft dit ‘gevaar voor de openbare orde’ aan de hand van het terrorismeonderzoek dat de FGP Antwerpen naar verzoekende partij zou voeren.

Verzoekende partij meent echter dat uit het gerechtelijk onderzoek net het tegendeel blijkt, daar uit de communicatie tussen zijn raadvrouw en het federaal parket net blijkt dat dit federaal parket de buitenvervolginstelling zal vorderen:

*“Ter info: deze zaak zal voor de raadkamer te Mechelen worden gefixeerd met het oog op een regeling rechtspleging waar mijn ambt een buitenvervolginstelling zal vorderen”
(stuk 19)*

Waar verwerende partij op basis van ditzelfde gerechtelijk onderzoek meent te kunnen beweren dat verzoekende partij een gevaar betekent voor de openbare orde gaat zij de mist in.

De bestreden beslissing faalt hier in haar motivering.

Huidig middel is bijgevolg gegrond.”

2.2.2. De Raad stelt in eerste instantie vast dat uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat het in wezen gericht is tegen de motieven en de modaliteiten van het bevel om het grondgebied te verlaten.

In de mate dat het ook kan worden beschouwd als zijnde gericht tegen de motivering betreffende de duur van het inreisverbod, moet er vooreerst op worden gewezen dat in die motivering uitdrukkelijk wordt gesteld dat *“het gedrag van een vreemdeling [...] primordiaal [is] om vast te stellen of een vreemdeling een gevaar uitmaakt voor de openbare orde en de wetgever [...] nergens [bepaalt] dat het gevaar voor de openbare orde enkel kan afgeleid worden uit veroordelingen of in verdenkingstellingen”*. Gelet op het gegeven dat verzoeker niet betwist dat het gevaar voor de openbare orde niet enkel kan worden afgeleid uit veroordelingen of in verdenkingstellingen maar ook uit het gedrag van een vreemdeling, en gelet op het feit dat hij zijn eigen verklaringen, zoals weergegeven in de bestreden beslissing, evenmin betwist, is de hypothese van een buitenvervolginstelling –er is overigens niet aangetoond dat die er effectief is gekomen- niet van aard om de onwettigheid of de kennelijke onredelijkheid van de motivering aan te tonen.

2.2.3. Het tweede middel is niet gegrond.

2.3.1. Het derde middel gaat als volgt:

“4.3. DERDE MIDDEL:

- *SCHENDING VAN ARTIKEL 2 E.V.R.M. JUNCTO ARTIKEL 1 VAN HET PROTOCOL NR. 6 BIJ HET E.V.R.M.;*
- *SCHENDING VAN ARTIKEL 2 VAN HET HANDVEST VAN DE GRONDRECHTEN VAN DE EUROPESE UNIE;*
- *SCHENDING VAN ARTIKEL 4 VAN HET HANDVEST VAN DE GRONDRECHTEN VAN DE EUROPESE UNIE;*
- *SCHENDING VAN ARTIKEL 19 VAN HET HANDVEST VAN DE GRONDRECHTEN VAN DE EUROPESE UNIE;*
- *SCHENDING VAN ARTIKEL 3 E.V.R.M.;*
- *SCHENDING VAN ARTIKEL 13 E.V.R.M.;*
- *SCHENDING VAN ARTIKEL 47 VAN HET HANDVEST VAN DE GRONDRECHTEN VAN DE EUROPESE UNIE;*
- *SCHENDING VAN MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT;*
- *SCHENDING VAN HET RECHTSZEKERHEIDSBEGINSEL.*

4.3.1.

Tegen de beslissing van 9 december 2016 (kennisgeving 15 december 2016) waarbij een inreisverbod wordt opgelegd staat uitsluitend een annulatieberoep open (en dus in beginsel ook een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, gezien artikel 39/82 van Vreemdelingenwet) bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Deze beroepen zijn evenwel niet opschortend.

Hoewel de verzoekende partij gegronde middelen inroept, hebben de openstaande beroepsmogelijkheden, tot gevolg dat de verzoekende partij zal teruggestuurd worden naar Nepal,

zonder dat de middelen effectief onderzocht zullen worden door de nationale rechter (alvorens een schorsing te komen in het kader van een procedure “uiterst dringende noodzakelijkheid” is het immers noodzakelijk dat er “ernstige middelen” worden aangevoerd – zie hierna).

Bijgevolg voldoet huidige procedure niet aan de voorwaarden van artikel 13 van het E.V.R.M. en artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Immers, overeenkomstig artikel 13 E.V.R.M. dient “een ieder wiens rechten of vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie”.

Artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie bepaalt verder:

“eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden.

Eenieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld. Eenieder heeft de mogelijkheden zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen.

Rechtsbijstand wordt verleend aan diegenen die niet over toereikende financiële middelen beschikken, voorzover die bijstand noodzakelijk is om de daadwerkelijke toegang tot de rechter te waarborgen.”

Om daadwerkelijk te zijn in de zin van artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens moet het beroep dat openstaat voor de personen die een schending van artikel 3 E.V.R.M. aanklaagt, een “aandachtige”, “volledige” en “strikte” controle mogelijk maken van de situatie van de verzoeker door het bevoegde orgaan (E.H.R.M. 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, §§ 387 en 389; 20 december 2011, Yoh – Ekale Mwanje t. België, §§ 105 en 107).

Bijgevolg moet, op grond van een gecombineerde lezing van de artikelen 3 en 13 E.V.R.M., een beroep, om daadwerkelijk te zijn, voldoen aan de volgende drie cumulatieve voorwaarden: het moet van rechtswege schorsend zijn, het moet een volledig onderzoek ex nunc van de aangevoerde grieven mogelijk maken en het moet in de praktijk toegankelijk zijn.

Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens definieert het daadwerkelijk rechtsmiddel in die context in die zin, m.n. dat het een automatische schorsing van de in het geding zijnde maatregel veronderstelt, alsook een volledig onderzoek ex nunc van de verdedigbare grieven.

Zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens veronderstelt het bij artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens gewaarborgde recht op daadwerkelijke rechtshulp dat de personen die een verdedigbare grief aanvoert die is afgeleid uit de schending van artikel 3 van het hetzelfde Verdrag toegang heeft tot een rechtscollege dat bevoegd is om de inhoud van de grief te onderzoeken en om het gepaste herstel te bieden.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft herhaaldelijk geoordeeld dat, « gelet op het belang dat [het] hecht aan artikel 3 van het Verdrag en aan de onomkeerbare aard van de schade die kan worden veroorzaakt wanneer het risico van foltering of slechte behandelingen zich voordoet [...], artikel 13 eist dat de betrokkene toegang heeft tot een van rechtswege opschortend beroep » (EHRM, 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien) t. Frankrijk, § 66; zie EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 293; 2 februari 2012, I.M. t. Frankrijk, §§ 134 en 156; 2 oktober 2012, Singh en anderen t. België, § 92).

De verzoekende partij herinnert in die zin ook aan een recent arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens waarbij bovenstaande principes werden bevestigd aangaande de mogelijkheden in het interne Belgische recht omtrent het annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het Hof is van mening dat het gebrek aan schorsend effect gedurende de annulatieprocedure niet kan worden gecompenseerd door het feit dat om daadwerkelijk een schorsend en volledig onderzoek van zijn beroep te kunnen krijgen, de verzoekende partij mogelijks tot drie verschillende beroepen moet instellen.

Dit gelet op het feit dat de vordering tot schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid slechts in aanmerking wordt genomen indien aan drie cumulatieve voorwaarden is voldaan, waarbij

overeenkomstig de geldende rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan één van deze voorwaarden slechts is voldaan wanneer een verwijderingsmaatregel imminent wordt.

“§103. Selon la Cour, si une telle construction peut en théorie se révéler efficace, en pratique, elle est difficilement opérationnelle et est trop complexe pour remplir les exigences découlant de l'article 13 combiné avec l'article 3 de disponibilité et d'accessibilité des recours en droit comme en pratique (...). Elle note en outre que si, dans l'hypothèse précitée (voir paragraphe 102 in fine), l'étranger ne retire pas son recours en annulation initial et ne le réintroduit pas, cette fois accompagné d'une demande de suspension ordinaire, le système préconisé par le Gouvernement peut mener à des situations dans lesquelles l'étranger n'est en fait protégé par un recours à effet suspensif ni durant la procédure contre l'ordre d'expulsion ni face à l'imminence d'un éloignement. C'est cette situation qui s'est produite en l'espèce, alors même que la requérante était conseillée par un avocat spécialisé. Eu égard à l'importance du droit protégé par l'article 3 et au caractère irréversible d'un éloignement, une telle situation est incompatible avec les exigences desdites dispositions de la Convention (...)

§105. La Cour n'estime pas nécessaire de se prononcer sur la possibilité qu'avait la requérante de saisir le juge judiciaire des référés (...). Il lui suffit de constater que ce recours n'est pas non plus suspensif de plein droit de l'exécution de la mesure d'éloignement et qu'il ne remplit donc pas non plus les exigences requises par l'article 13 de la Convention combiné avec l'article 3 (...)

“§106. Au vu de l'analyse du système belge qui précède, la Cour conclut que la requérante n'a pas disposé d'un recours effectif, dans le sens d'un recours à la fois suspensif de plein droit et permettant un examen effectif des moyens tirés de la violation de l'article 3 de la Convention. Il y a donc eu violation de l'article 13 combiné avec l'article 3 de la Convention. Il y a donc eu violation de l'article 13 combiné avec l'article 3 de la Convention. »

(CEDH, S.J. v. Belgium, no. 70055/10 dd. 27 février 2014)

In casu gaat het hier om iemand die sedert jaren een relatie heeft met iemand die over de Belgische nationaliteit beschikt. Bijgevolg is de gedwongen uitwijzing van de verzoekende partij met een inreisverbod een schending van artikel 8 E.V.R.M. en blijkt duidelijk dat de verzoekende partij niet terug kan. Echter, het gebrek aan een effectief rechtsmiddel staat de toetsing aan de huidige situatie in de weg in het kader van huidige procedure.

Het feit dat een annulatieberoep kan worden aangevuld met een beroep bij uiterst dringende noodzakelijkheid impliceert geen daadwerkelijk rechtsmiddel. Immers, bij een beroep tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid hangt de schorsende werking af van een aantal verschillende voorwaarden, waaronder het feit dat men de uiterst dringende noodzakelijkheid kan aantonen, wat in de praktijk slechts aanvaard wordt wanneer de verzoeker wordt gevangengehouden met het oog op zijn uitzetting. Een andere criteria waaraan het beroep bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient te voldoen is het “ernstig te herstellen nadeel”.

Steeds worden verzoekschriften bij uiterst dringende noodzakelijkheid afgewezen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stellende dat er niet voldaan is aan het bewijs van het moeilijk te herstellen nadeel.

Het bewijs van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel gaat niet over de beoordeling ten gronde van de aangevoerde middelen in het verzoekschrift, maar enkel over de controle of deze ernstig zijn en of de uitvoering van de maatregel alvorens een uitspraak te hebben over de nietigverklaringsprocedure een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van de verzoekende partij teweeg brengt.

De beroepsmogelijkheid die op heden bestaat, namelijk het annulatieberoep, is geen daadwerkelijk rechtsmiddel, hetgeen ook werd bevestigd in het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in de zaak S.J. v. Belgium. Bijgevolg wordt artikel 13 E.V.R.M. geschonden.

Betreffende de praktische toegankelijkheid van de beroepen dient er bovendien op gewezen te worden dat, om een schorsende werking en een volledig onderzoek van haar beroep te verkrijgen, de betrokkene mogelijk tot drie verschillende beroepen moet instellen, wat op zijn minst duidelijk complexer is dan wanneer hij zich had kunnen beperken tot slechts één schorsende procedure van rechtswege en met volle rechtsmacht.

In casu is het ook noodzakelijk te wijzen op een recent arrest van het Grondwettelijk Hof van 16 januari 2014 (nr. 1/2014). Hoewel het Hof hier oordeelde over de daadwerkelijkheid van het beroep inzake beslissingen die werden genomen op grond van artikel 57/6/1 inzake asielaanvragen die worden ingediend door een onderdaan van een "veilig land" van herkomst of van een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, blijkt duidelijk dat de verzoekende partij zich in een parallelle juridische situatie bevindt en geen adequaat rechtsmiddel heeft.

Door slechts te voorzien in een mogelijkheid om een annulatieberoep in te dienen beschikt de verzoekende partij niet over een daadwerkelijk rechtsmiddel. Dat deze procedure niet voldoet aan art. 13 EVRM werd recent bevestigd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in de zaak Josef v. België. De hierboven vermelde wetbepalingen zijn dan ook zonder meer geschonden.

Ten overvloede verwijst de verzoekende partij naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 31 januari 2014 (nr. 118 156 in de zaak RvV 145 663/II). Het betrof een Iraanse vluchteling die bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging had gevorderd van de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag. Opdat een schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt bevolen is noodzakelijk dat aan drie cumulatieve voorwaarden wordt voldaan. De tweede voorwaarde bestaat erin dat er ernstige middelen dienen aangevoerd te worden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vindt het middel genomen uit het feit dat een verzoek in uiterst dringende noodzakelijkheid geen adequaat rechtsmiddel is, ernstig.

4.3.2.

In casu zal verzoekende partij beroep aantekenen bij de Raad van State tegen het arrest dat Uw Raad heeft gevelde met betrekking tot zijn asielaanvraag. Tevens werd bij de Onderzoeksrechter van Mechelen een verzoekschrift neergelegd tot inzage in het dossier.

Verzoekende partij hoopt op die manier de kopie van de dagvaarding in handen te krijgen en zo zijn oprechte vrees definitief te bewijzen.

De uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod heeft tot gevolg dat de verzoekende partij drie jaar verboden wordt een stap te zetten op het Belgische grondgebied. Men kan zich dan ook de vraag stellen wat de waarde is in de praktijk van een beroepsprocedure als de verzoekende partij op dat moment, bij een beslissing, reed het grondgebied heeft verlaten.

De bestreden beslissingen houden dan ook zonder meer een inbreuk op art. 13 EVRM in nu het tot gevolg zal hebben dat verzoekende partij het recht dat hij heeft in het licht van art. 13 EVRM wordt ontnomen.

"Dit zijn de hypothesen waarop waarop ook de artikelen 2 en 3 EVRM betrekking hebben. De verwerende partij moet dus een daadwerkelijk rechtsmiddel garanderen en elk gedrag vermijden dat aan dat recht raakt. De uitzetting van de eiser berooft hem van een normale uitoefening van zijn recht van verdediging en zal, bijna noodzakelijkerwijs, zijn aanvraag zonder voorwerp doen vallen. Het voordeel van art. 9ter Vw. is inderdaad alleen maar toegankelijk voor vreemdelingen die al in België verblijven. Hem zijn verblijf in België ontzeggen zou betekenen dat een voorwaarde voor zijn aanvraag vervalt. (stuk 15 Rb. Luik, 1 oktober 2012, T. Vreemd., 2013-1, p. 75)

Naar analogie kan ook een asielaanvraag enkel in België ingediend worden.

De bestreden beslissingen van verweerster houden wel degelijk een aantasting in van het recht dat volgt uit art. 13 EVRM.

Dit middel is, gelet op bovenstaande argumentatie, ernstig en gegrond."

2.3.2. Bij de beoordeling van het eerste middel werd al vastgesteld dat het risico op een schending van het recht op leven, of op een onmenselijke of vernederende behandeling of het non-refoulementbeginsel enkel nuttig kan worden aangevoerd in het kader van de beoordeling van de wettigheid van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker heeft dat ook gedaan in het kader van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid die hij had ingediend tegen het bevel en de Raad heeft zijn grieven onderzocht. Het is pas nadat de Raad deze vordering had verworpen dat verzoeker ook daadwerkelijk werd gerepatriëerd naar Irak. In die zin kan niet anders dan worden vastgesteld dat

verzoeker een daadwerkelijk rechtsmiddel heeft kunnen aanwenden, zoals dat is vereist door artikel 13 van het EVRM en artikel 47 van het Handvest.

Verder moet erop worden gewezen dat verzoeker wel stellig poneert dat een inreisverbod enkel met een annulatieberoep kan worden bestreden, maar dat dit niet zonder meer vaststaat, temeer nu de Raad bij arrest nr 188 829 van 23 juni 2017, in een zaak waarin de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van een beslissing houdende het opleggen van een inreisverbod aan het Grondwettelijk Hof de volgende prejudiciële vraag heeft gesteld:

“Schendt artikel 39/82, §1 en § 4, 2e lid van de Wet van 15 december betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen de artikelen 10, 11 en 13 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, in de mate dat een vordering tot schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid enkel zou kunnen ingediend worden door vreemdelingen die het voorwerp uitmaken van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, en niet door vreemdelingen die het voorwerp uitmaken van een andere akte van een administratieve overheid vatbaar voor vernietiging op grond van artikel 39/2, §2 van de Vreemdelingenwet?”

Deze vraag was overigens al eens door de Raad gesteld, bij arrest nr. 179 108 van 8 december 2016, doch bij beschikking van 7 juni 2017 had het Hof de zaak van de rol geschrapt. In casu kan alleen maar worden vastgesteld dat verzoeker er destijds niet voor heeft geopteerd om een dergelijke vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen tegen de tenuitvoerlegging van de thans bestreden beslissing.

Waar verzoeker, ten slotte, betoogt dat hij geen effectief rechtsmiddel heeft tegen het inreisverbod omdat de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten tot gevolg heeft dat hem gedurende drie jaar wordt verboden een stap te zetten op Belgisch grondgebied, moet erop worden gewezen dat de desgevallende vernietiging van dat inreisverbod, ook na zijn effectieve verwijdering, met zich meebrengt dat het inreisverbod ex tunc uit het rechtsverkeer verdwijnt.

2.3.3. Het middel kan niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig augustus tweeduizend zeventien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS